

[Hans Hansen (Rørby).]

sigt over stigningen i nationalproduktet, idet beregningen er foretaget på grundlag af en fast kroneværdi, hvorved man undgår desorientering som følge af den svingende kroneværdi, som vi siden den første verdenskrig i så rigt mål har oplevet. Fra 1870 til 1953 er nationalproduktet syvdoblet, det vil sige, at vi frembringer 7 gange så stor vareværdi nu som dengang. I løbet af samme tidsrum er befolkningstallet fordoblet, idet det er steget fra 2 millioner til 4 millioner. Der er altså nu 7 gange så mange varer som dengang eller med andre ord i gennemsnit $3\frac{1}{2}$ gang så mange varer til det enkelte individ. Når man ser på forholdene i dag, kan det vel synes rimeligt, at vi har 3—4 gange så meget at råde over, som vore forældre eller bedsteforældre havde. Det er et fremskridt, et meget stort fremskridt, og der må vel også herske større tilfredshed og sikkerhed i befolkningen, større tryghed for ungdommens fremtid nu end før, thi hvis der skal være mening i ordet politik, må politikens opgave vel være at skabe sådanne vilkår, at de unge en dag kan rykke ind i erhvervslivet på et redeligt grundlag og helst under bedre kår end den forrige slægt.

Men er det nu blevet således? Der er grund til at sætte et stort spørgsmålstegn ved dette spørgsmål. Se, hvis man en morgenstund her i København står tidligt op og går ud og studerer gadebilledet, ser man, at det er præget af unge mødre, der med barnevogne og cykler og små trækvogne haster afsted til vuggestuer og børnehaver for at få anbragt deres børn, før de går på arbejde. Efter at arbejdsdagen er endt, må de igen hente børnene, og i mange tilfælde går manden samtidig arbejdsløs. Her er sket en afgørende forandring fra før til nu. Den unge arbejder er nu i almindelighed indstillet på, at kun hvis hans kone kan hjælpe til ved at påtage sig lønnet arbejde, kan han vove at stifte hjem og familie. Når der så kommer børn i ægteskabet, må man søge vuggestue og børnehaver, for at konen kan arbejde udenfor hjemmet og derved tjene til hjælp til huslejen og til opretholdelsen af hjemmet. For 30—40 år siden var det kun få unge mennesker her i landet, der tvivlede om, at de kunne forsørge deres kone og deres familie. Vi anser det for et stort tilbageskridt, at usikkerheden i den

henseende er blevet så stor, som den er, samtidig med at vi har syvdoblet vor produktion.

For få dage siden udtalte den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, ved anden behandling af forslag til lov om ændringer i statshusmandsloven vedrørende den udvidede forkøbsret, at mange små landbrug efter hans mening ville trues af ruin, hvis vi fik et eller to dårlige høstår. Der er noget rigtigt i denne udtalelse, selvom der vel ikke kan blive tale om nogen generel ruiner, men det gælder for en meget stor part af de små landbrugere, at de ikke vil kunne tåle en sådan nedgang i produktionen. Det ærede medlem hr. Chr. Rasmussens udtalelse er en knusende kritik især af den jordpolitik, der er ført her i Danmark, og grunden til denne udtalelses sørgelige berettigelse er den overkapitalisering, som er sket af snart alle ejendomme i vort land, og som praktisk talt gør landbruget til et lukket land for ungdommen og driver landboudommen bort fra jorden ind til byerne. Landdistrikternes befolkningstal er stort set det samme nu, som det var for et halvt hundrede år siden. Den fordobling af befolkningen, som er sket, nemlig fra 2 millioner til 4 millioner, fordeles sig for størstedelen på vore byer, handelspladser og havnepladser, og i konsekvens heraf er der opstået store problemer med hensyn til arbejdsløshed og bolignød og som modstykke hertil sociale hjælpeforanstaltninger. De unge har ingen muligheder for at komme ind i et selvstændigt erhverv i landbruget. Der sker meget få handler, og der er meget få ejerskifter, og hvis en ejer af en gård trækker sig tilbage, kan børnene sjældent overtage gården med de høje priser og de vanskelige vilkår for landbrugsproduktionen, som der er i vore dage.

For nogen tid siden oplyste kontorchef Ridder i radioen, at en meget stor del af gårde på 4—12 tdr. hartkorn går over til at blive forpagtergårde. Fra visse sider her i tinget taler man så meget om bevarelse af ejendomsretten, men man synes ikke at være klar over, at skatter og overkapitalisering er i færd med at annullere den ejendomsret, som vi i hvert fald fik begyndelsen til i 1788. Man har også her i dag talt om bevarelse af familieretten til jord og ejendom. Familiens ret til jorden